



Arrest

nr. 62 180 van 26 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 maart 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten R. J. (Alias HU: P. J.)
geboren te A. (Alias HU: R.), op X (Alias HU: X)
en van nationaliteit te zijn : Syrië(Syrisch-Arabische Rep.) (Alias HU: Irak)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 26.01.2011 is aangekomen in België waar hij één dag later op 27.01.2011 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te "(...)" op 20.05.1983 het staatsburgerschap van de Syrisch-Arabische Republiek (verder Syrië) te bezitten.

Uit het Eurodacverslag van 27.01.2011 blijkt dat betrokkene in Hongarije asiel heeft aangevraagd. De Hongaarse overheid heeft op datum van 02.03.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.02.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder in Hongarije asiel aanvroeg.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.02.2011 dat hij op 12.11.2001 uit Aleppo (Syrië) vertrok naar Oekraïne van 12.11.2001 tot 14.11.2001 zou hij in een gesloten centrum op de luchthaven van Odessa verbleven hebben. Vervolgens zou hij per minibus vertrokken zijn naar Kryvoirog waar hij van 14.01.2001 tot 10.02.2008 verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij met de trein en te voet naar Ozhe Gorad (Oekraïne) vertrokken zijn en vervolgens te voet naar een onbekend Hongaars dorp gegaan zijn waar hij op 11.02.2008 werd opgepakt en gedurende twee dagen werd vastgehouden. Betrokkene verklaarde dat hij in Hongarije asiel aanvroeg. Vervolgens zou hij door de politie naar Bekescsaba gebracht zijn waar hij dertien dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij de trein naar Debrecen genomen hebben waar hij zes maanden in een opvangcentrum verbleven zou hebben. In tussentijd zou hij in april 2008 erkend zijn als vluchteling. Vervolgens zou betrokkene per trein naar Budapest gereisd zijn waar hij zes maanden verbleven zou hebben als dakloze. Vervolgens zou hij per trein van Budapest naar Boedapest (Roemenië) gereisd zijn waar hij ongeveer drie maanden verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij per trein teruggekeerd zijn naar Budapest (Hongarije) waar hij gedurende zes maanden verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij van Budapest naar Wenen (Oostenrijk) gereisd zijn en na één week bij vrienden per trein teruggekeerd zijn naar Budapest (Hongarije). Vervolgens zou hij per vliegtuig en trein naar Flensburg (Duitsland) gereisd zijn waar hij een veertigtal dagen bij zijn neef A. A. verbleven zou hebben om vervolgens met de trein terug te keren naar Budapest waar hij sinds een onbekende datum in 2010 tot 27.12.2010 verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij per vliegtuig vanuit Budapest naar Stockholm (Zweden) gereisd zijn waar hij van 27.12.2010 tot in januari 2011 bij een vriend W. verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij per vliegtuig naar Calais (Frankrijk) gereisd zijn waar hij één week dakloos was. Vervolgens zou hij per trein van Calais naar Brussel in België gereisd zijn waar hij op 26.01.2011 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij in Hongarije een alias gebruikte P. J. geboren op 29.03.1983 te R. en over het Iraakse staatsburgerschap te beschikken. Betrokkene verklaarde verder dat de identiteitsgegevens die hij in België gebruikte de correcte zijn maar dat zijn paspoort met deze correcte gegevens in, in Oekraïne in beslag werd genomen en dat hij zijn identiteitskaart in Syrië achterliet.

Op basis van het Eurodacverslag van 27.01.2011 werd voor betrokkene op 21.02.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 aan de Hongaarse autoriteiten verstuurd. De Hongaarse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 02.03.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Hongarije effectief bekend is onder de naam P.J. en geregistreerd staat onder geboortedatum 29.03.1983 met Iraaks staatsburgerschap zoals betrokkene zelf aangaf tijdens zijn gehoor op de DVZ van 27.02.2011 (DVZ, vraag 3). De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Hongarije het statuut van subsidiaire bescherming heeft verkregen op 05.05.2008.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de

Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat een asielprocedure een negatieve beslissing oplevert, kan niet beschouwd worden als een inbreuk op de hierboven vermeldde Europese richtlijnen. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten, Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.02.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat hij in België asiel aanvraagde omdat Brussel de hoofdstad is van Europa maar dat hij eigenlijk van plan was om asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk maar dat hij werd tegengehouden bij een grenscontrole in Calais (DVZ, vraag 19). Aangezien betrokkene verklaarde dat hij in Hongarije erkend zou zijn werd betrokkene specifiek gevraagd waarom hij dan nog elders asiel wilde aanvragen. Betrokkene verklaarde daarop dat hij graag erkend wil worden onder zijn correcte gegevens en dat zijn diploma's etc... op zijn echte naam staan (DVZ, andere nuttige informatie). Op de vraag waarom hij deze gegevens dan niet in Hongarije liet aanpassen stelde betrokkene dat hij in Hongarije zijn identiteit niet vrij durft geven omdat Hongarije goede banden heeft met Syrië en dat hij vreest dat ze hem zullen terugsturen (DVZ, andere nuttige informatie). Met betrekking hiertoe dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene brengt niet het minste begin van concreet bewijs aan van deze door hem verklaarde goede banden tussen Syrië en Hongarije hetgeen op zijn minst verwacht kan worden indien men dergelijke verklaringen aflegt. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat bovendien niet omdat deze geenszins gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat betrokkene in Hongarije de status van subsidiaire bescherming heeft gekregen op basis van de persoonsgegevens dat hij een Iraaks staatsburger zou zijn met de naam P. J, geboren op 29.03.1983 te R. (Irak) (DVZ, vraag 3). In België verklaarde betrokkene echter dat hij een Syrisch staatsburger is en zijn zowel zijn achternaam (R.), geboortedatum (20.05.1983), geboorteplaats (A.) (DVZ, vraag 1, 2, 4, 5, & 6) fundamenteel verschillend van de gegevens op basis van dewelke hij in Hongarije het statuut van subsidiaire bescherming kreeg als Iraaks staatsburger. Betrokkene verklaarde verder dat de gegevens die hij in België opgaf zijn correcte gegevens zijn (DVZ, vraag 3). Het heeft er dan ook alle schijn van dat betrokkene zijn gegevens in Hongarije niet heeft willen wijzigen aangezien dit een manifeste identiteitsfraude zou aantonen. Niet enkel ten opzichte van zijn naam, geboortedatum en geboorteplaats maar eveneens ten opzichte van het staatsburgerschap dat hij in Hongarije opgaf, met name dat van Irak. De verantwoordelijkheid voor het misleiden van de Hongaarse autoriteiten met identiteitsgegevens die volgens betrokkene vals zijn (DVZ, vraag 3 & andere nuttige informatie), ligt bovendien volledig bij betrokkene zelf evenals de mogelijke gevolgen die daar uit voortvloeien. Indien betrokkene zijn gegevens wil wijzigen in hetgeen volgens zijn verklaringen zijn echte verklaringen zijn, dan dient betrokkene zich hiervoor dan ook tot de bevoegde Hongaarse autoriteiten te wenden die verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag. In België asiel aanvragen omdat men erkend wil worden de verklaarde echte persoonsgegevens is voor de Belgische autoriteiten dan ook geen gegronde reden om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 16). Twee broers van betrokkene zouden wel in het Verenigd Koninkrijk verblijven. Eén van hen, R.R. zou erkend en zijn andere broer R.F. zou nog in de procedure zitten in het Verenigd Koninkrijk (DVZ, vraag 17). Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij "astmatische" problemen heeft gekregen sinds zijn verblijf in België (DVZ, vraag 20). Betrokkene brengt hier echter geen enkel

concreet bewijs van aan. Bovendien blijken deze problemen te zijn ontstaan tijdens zijn verblijf in België en is niet aangetoond dat deze een hindernis zouden vormen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten.

Brussel, op 16.03.2011

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de wet, in het bijzonder schending van artikel 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto de artikels 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 18 van het voormelde Handvest van 7 december 2000. De bestreden beslissing argumenteert dat: "De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Hongarije het statuut van subsidiaire bescherming heeft verkregen op 05.05.2008". De asielprocedure van verzoekende partij in Hongarije was daarmee definitief afgelopen. Verwerende partij had daarom geen gerechtigde reden om de asielaanvraag van verzoekende partij zonder onderzoek zonder meer af te wijzen. Onder de werkelijke identiteit die verzoekende partij bekendmaakte omdat hij enkel de Belgische autoriteiten meende te mogen vertrouwen kan een gerechtvaardigd asielverzoek schuilgaan. Op zich is dit voldoende reden om zijn aanvraag ten gronde te laten onderzoeken. Verwerende partij kan niet besluiten dat de redenen die verzoekende partij ten gronde zal inroepen ter rechtvaardiging van zijn nieuwe asielaanvraag onder zijn werkelijke identiteit niet kunnen aantonen dat hij zich niet op zijn werkelijke identiteit zou kunnen beroepen in Hongarije beoordelen zonder daarbij de exclusieve bevoegdheid van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan te meten en daarbij zijn bevoegdheid te overschrijden. Voorgaande bestreden motieven kunnen daarom de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de motiveringsplicht en het recht op asiel in de zin van artikel 18 van voormelde Handvest van 7 december 2000."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, luidt als volgt:

"Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap".

Verzoeker toont niet aan dat zijn 'recht op asiel' geschonden wordt door de bestreden beslissing, die inhoudt dat de Hongaarse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

De Hongaarse autoriteiten hebben expliciet de terugname van verzoeker aanvaard met het terugnameakkoord van 2 maart 2011, en dit op grond van art. 16.1 .e van de Verordening 343/2003. Laatstgenoemd art. 16.1 .e luidt als volgt:

“De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Uit dit artikel blijkt duidelijk dat, ofschoon verzoekers asielverzoek is afgewezen, de verantwoordelijke lidstaat wel verplicht is om de asielzoeker terug te nemen. Overigens, zoals blijkt uit het terugnameakkoord, heeft verzoeker wel de subsidiaire bescherming verkregen in Hongarije. Het gegeven dat verzoeker zich in Hongarije onder een andere identiteit heeft uitgegeven, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Hongarije blijft verantwoordelijk voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Verzoekers beschouwingen falen in rechte.

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht werd genomen en afdoende werd gemotiveerd in feite en in rechte. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op een onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC